

ikke vilde have ladet Generalløjtnant Bahnson gaa fallit. Jeg vil dertil sige, at det er saamænd meget muligt. Jeg ved intet derom, men det er jo meget sandsynligt. Det ser man jo saa ofte, at Prioritetshavere, i det hele Kreditorer, mene, at de tjene Sagen bedst ved, at en Ejer ikke gaar fallit, men at man søger at drive Forretningen videre og derved bjerger det mest mulige, og at der altsaa vises Lemfældighed, selv om Renten ikke er betalt. Det er jo ikke noget nyt, ja, det vil ikke være umuligt at nævne ganske interessante Eksempler derpaa. Jeg antager naturligvis heller ikke, at det ærede Medlem for Saks-købing vilde have gnedet sig i Hænderne, hvis General Bahnson var gaaet fallit. Men jeg vil blot sige det ærede Medlem: Jeg kunde tænke mig, at der ogsaa inden for Venstre kunde være Mænd, der kom højt op, endogsaa meget højt op inden for Venstre, som gav sig af med Pengetransaktioner, og at man ogsaa over for dem vilde vise Langmodighed, naar der var Tider, hvor det kneb for dem paa Grund af deres Forpligtelser. Jeg kunde tænke mig dette, og naar sligt skulde ske, haaber jeg, at man fra Højres Side vilde møde en fuldstændig gentlemanlike Optræden i saadanne Tilfælde. Men der staar her i Betænkningen, at Udvalget finder det ret paafaldende, at omtrent samtidig med, at Bahnson fik det store Laan, købte Krigsministeriet af daværende Professor Bagge ved Landbohøjskolen osv. en Ejendom, og der nævnes en Pris, en meget høj Betaling af 2,500 Kr. pr. Td. Land plus 15,000 Kr. for Ulemper ved Anlægget.

Under Finanslovens 1ste Behandling henledte jeg Tingets Opmærksomhed paa, hvilke Fordringer der nu fremtidig skulle stilles med Hensyn til Tidsangivelser; medens man tidligere skulde nævne Aar, ville nu saadanne Angivelser, som „for længe siden“ eller „for nylig“ for en Begivenhed staa i Kurs; men det gør mig ondt, hvis jeg ikke tilstrækkelig har fremhævet, at denne ny Maade at angive Begivenheder paa, gjaldt kun for Elleveaarsbørn, men at den ikke kan udstrækkes ud over dette. Her staar: „omtrent samtidigt med“. Det ærede Udvalg ved, hvor høj en Betaling der er given Professor Bagge for hans Ejendom. Jeg antager da, at disse Oplysninger ere korrekte; de have altsaa faaet disse Oplysninger et eller andet Sted fra; men det vilde jo egentlig være ganske mærkeligt, om de ikke samtidig havde faaet Oplysninger om, hvornaar dette skete, men det er altsaa sket

omtrent samtidig med. Hvorfor gaar det ærede Udvalg eller den, der har affattet Betænkningen, denne Omvej? Hvorfor siger det ærede Udvalg ikke: den og den Dato i det og det Aar skete det ene, og den og den Dato i det og det Aar skete det andet? Jeg maa tilstaa, at jeg ved ikke bestemt, hvilken Dato eller hvilket Aar Købet af Grønnegaard er foretaget; jeg ved kun dette, at i 1888, altsaa et Aar før Laanets Optagelse, begyndte Bygningen af Enceinten. Om man den Gang havde lagt Planen for, hvor Forterne skulde ligge, aner jeg ikke, men Suppleringerne i hvert Fald, og hvad dertil hører, begyndte først i 1892. Købet af disse Ejendomme sorterede under en særlig Kommission. Jeg antager, det laa under Ingeniørkorpset; men Købet af Ejendommen, Forretningernes Afslutning med de paagældende Købere laa under en særlig Kommission, hvori der selvfølgelig ogsaa var civile Mænd. Jeg vil nu spørge den ærede Ordfører, om han har indhentet nogen som helst Oplysninger om dette Forhold, om, hvilken Forbindelse der mulig kunde være mellem Ejeren af Thaarupgaard og dette Salg, der her har fundet Sted. Hvis nemlig den ærede Ordfører ikke har Spor af andet Holdepunkt end dette: „omtrent samtidig“, der altsaa, saa vidt jeg ved, aldeles ikke er samtidig, saa siger jeg: saa er det, der staar her, hvor det ærede Udvalg har fundet det sømmeligt at kæde disse to Ting sammen; hverken mer eller mindre end akkurat den samme Fremgangsmaade, som Skandalebladene bruge i lignende Tilfælde. Jeg vil bestemt værge mig mod, at den Opfattelse skulde gøre sig gældende, at jeg skulde mene, at noget som helst i denne Sag bør skjules; hvis der skulde komme noget virkelig uheldigt frem, saa er det den Slags Ting, som man maa tage med den Smerte, som ganske naturligt indfinder sig; men det er ikke nok, at man stiller to Begivenheder af denne Art, der, saa vidt jeg ved, ere foregaaede med Aars Mellemlum, sammen; det er ikke nok, og det er ganske utiladeligt at sætte dem sammen, naar man ikke har nogen som helst Forbindelsestraad at paa-vise. Jeg siger, at det er den Maade, hvorpaa Skandalebladene udføre den Slags Ting, og med dem skulde Udvalgsbetænkninger nødig konkurrere; thi saa komme nemlig Skandalebladene til at bukke under i Konkurrencen, fordi de ere angribelige ad Justitsens Vej, medens en Udvalgsbetænkning er uangribelig; de andre maa betale for at faa det trykt — de tjene